

Stížnost namítá dále, že žal. úřad nepřihlížel k tomu, že Jan S. má v chalupě svého zetě bezplatný byt knihovně zajištěný a že má za ošetřování otce mlynáře D. stravu.

Jest pravda, že nař. rozhodnutí se ve svých důvodech o těchto okolnostech nezmiňuje. Šlo o určení výše peněžité podpory, které má být použito k opatření nutné výživy. Proto se patrně žal. úřad zmiňoval výslovně jen o příjmech peněžitých žadatele, které dle jeho úsudku k opatření výživy nedostačují, aniž se zmínil zvláště o naturálních požitcích, kterými bylo již přímo o jistou část výživy st-lový postaráno. Z toho, že se žal. úřad o těchto naturálních požitcích vůbec nezmiňoval, nelze však dovozovati, že by k nim při určení výše podpory vůbec byl nepřihlížel. Naopak nutno míti za to, že žal. úřad i na těchto okolnostech v řízení zjištěných a ve spisech, na základě kterých rozhodl, obsažených a mu tedy známých, založil svůj závěr, jehož logický výsledek bylo určení výše chudinské podpory. Nemohl proto soud uznati tuto námitku stížnosti důvodnou.

Také další námitka stížnosti, že při stanovení podpory nemohlo se nař. rozhodnutí opíráti o drahotní poměry, nýbrž jen o konkrétní okolnosti místní, nemohl soud přiznati důvodnosti.

Nelze upříti, že při stanovení výše podpory mohlo být přihlíženo jen k poměrům, které v obci N. skutečně panovaly a které právě odůvodňovaly, aby podpora byla stanovena v určité výši. Obec určila výši měsíční podpory částkou 2 K. Žal. úřad uznal, že tato podpora nedostačuje vzhledem k nynějším drahotním poměrům. Všeobecné drahotní poměry panovaly, jak jest notoricky známo, také v obci N., takže se zvýšení podpory stalo vzhledem k okolnostem platným v obci N. Jest také notoricky a mohlo žal. úřadu ze všeobecných zkušeností být známo, v jaké míře kupní síla peněz klesla. Když tedy žal. úřad vzhledem k nynějším drahotním poměrům zvýšil měsíční chudinskou z 2 K. na 16 K., stačilo poukázati prostě na tyto drahotní poměry, aniž bylo nutno konati nějaké šetření o místních poměrech, zejména když stížnost ani neuvádí, které zvláštní okolnosti měly být vyšetřeny. Zda v obci N. jiní chudí se mohou částkou 2 K. měsíčně vyživovati, nemohlo při stanovení podpory vůbec přijíti v úvahu, ježto bylo posuzovati jen daný případ.

Bylo proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3413.

Živnostenské právo. — Církevní věci: Je-li místní potřeba objektivně uhrazena obecním ústavem pro pohřbívání mrtvol, nelze udělit koncesi pohřebnickou v téže obci ani s omezením na pohřbívání příslušníků určité konfese náboženské.

(Nález ze dne 29. března 1924 č. 5125).

Věc: Užší správní komise hlavního města Prahy (mag. sekretář Dr. Otomar Vodička) proti ministerstvu obchodu (za spolužalovaný spolek M. — adv. Dr. Choc z Prahy) o koncesi pohřebnickou.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Zsp. výnosem z 23. ledna 1923 udělila »Pohřebnímu spolku katolíků pro Čechy« na základě § 21 g) živn. řádu koncesi k provozování pohřebního ústavu se stanovištěm v Praze . . . a s omezením na osoby římsko-katolického vyznání. Rozsah koncese a podmínky jsou ve výnose podrobně uvedeny.

Odvolání z tohoto výnosu podané Užší správní komisí hlavního města Prahy zamítlo min. obch. nař. rozhodnutím z důvodu, že udělená koncese omezena byla výhradně na osoby římsko-katolického vyznání a v Praze dosud takového pohřebního ústavu není. Vzhledem k tomu není místní potřeba udělení této koncese na závalu.

Do tohoto rozhodnutí podala stížnost Užší správní komise hl. města Prahy.

Zřejmě jest mylný názor projevený v odvodním spise Pohřebního spolku katolíků pro Čechy, že Užší správní komise hl. m. Prahy není k podání stížnosti legitimována, poněvadž jmenovaný spolek jest pro celé Čechy, nikoliv pouze pro Prahu.

Podle § 21 g), odst. 3 živn. ř. přísluší obci právo odvolati se proti udělení koncese pohřebnické. Že míněna jest tu obec, v jejímž obvodu jest stanoviště živnosti, nemůže již podle povahy věci býti vážné pochybnosti a vysvítá mimo to nade vše jasně z ustanovení posledního odst. § 23 a) živn. řádu. Koncese, o níž jest spor, udělena byla pro Prahu a jest tedy obec p r a ž s k á legitimována, aby svým oprávněným orgánem, jímž byla v době podání stížnosti Užší správní komise, podala stížnost k tomuto soudu, nehledě k tomu, zda majetník koncese bude ji provozovati snad také mimo území této obce.

Ve věci samé uvážil soud toto:

Podle § 21 g) odst. 1 živn. ř. jest úřad živn. při udělení koncese pro živnost pohřebnickou povinen, zkoumaje místní poměry, zejména přihlížeti k tomu, zda a pokud není již obcí o pohřbívání dostatečně postaráno. Zjevným účelem tohoto předpisu novelou z 5. února 1907, č. 26 ř. z., do živn. řádu pojatého jest, jak již tímto soudem častěji bylo vloženo (srov. nář. Boh. 405 adm.) zajistiti obcím v provozování pohřebnictví zvláštní přednostní postavení v tom směru, že jakmile obec sama pohřbívání obstarává, může kterémukoliv uchazeči jinému koncese býti udělena jen na základě zjištění, že opatření, která obec učinila k obstarávání pohřbívání skutečně potřebě nestačí, takže jest důvodná obava, že by v pohřbívání v obvodu obce nastala porucha.

Aby této své přednosti obec mohla také vůči úřadům hájiti, přiznala novela obci v řízení o udělení koncesí pohřebnických postavení strany, propůjčivši jí v posledním odstavci § 21 g) právo odvolání. Bylo tudíž předpisy tohoto § založeno subjektivní právo obce brániti tomu, aby nebyly udíleny koncese pro pohřbívání mrtvol subjektům jiným, pokud obec svými zařízeními stačí obstarat pohřbívání sama. Rozsah tohoto subjektivního práva obce vymezen jest právě jen výkonností obecního ústavu pohřebního. Neponechávají tedy uvedené předpisy živn. úřadům právo, aby koncesi soukromým uchazečům udílely v případech, kdy obecní pohřební ústav o b j e k t i v n ě dané potřebě ve smyslu 1. odst. § 21 g) sice dostačuje, ale z p ů s o b, jak pohřbívání provádí, nevyhovuje zvláštním požadavkům určitých skupin obyvatelstva, vyplývajícím z přesvědčení náboženského nebo zakládajícím se na důvodech jiné po-

vahy. Jest zajisté myslitelné, že by pozitivním předpisem zákonným bylo právo obce svrchu vyznačené omezeno ještě v jiných směrech, než jak je omezuje § 21 g), zejména v tom směru, že by za určitých předpokladů nebo pro zvláštní způsob provozování živnosti pohřebnické zvlášť kvalifikovaným uchazečům byl přiznán nárok na koncesi i když by tím vznikla konkurence ústavu obecnímu. Avšak takovéto omezení práva pro obec vyplývajícího z předpisu § 21 g) mohlo by býti stanoveno právě jen pozitivním výslovným předpisem zákona. Takového předpisu v živnostenském řádu není. Úprava pohřebnictví provedená §em 21 g) novely z r. 1907 založena jest zřejmě na předpokladu zákonodárce, že obec poskytuje nejbezpečnější záruku, že bude prováděti pohřebnictví způsobem všem potřebám a odůvodněným požadavkům vyhovujícím, takže komunalisováním pohřebnictví budou pro budoucnost odklizeny ony závady a příčiny k stížnostem, jež právě k nové úpravě pohřebnictví daly podnět. Intence zákona, podporovati komunalisaci pohřebnictví proti všem jiným podnikatelům, stala by se však zcela ilusorní, a účel předpisu § 21 g) byl by zmařen, kdyby buď byl nárok na udělení koncese přiznán bez zřetele na ústav obecní každému uchazeči o koncesi, jenž by omezil pohřbívání jen na zemřelé příslušníky určitých skupin obyvatelstva nebo na určitý způsob pohřbívání, anebo kdyby úřadu živn. bylo ponecháno, aby bez jakékoli zákonné direktivy, tedy podle zcela volného svého uvážení, udílel nebo odpíral koncese pohřebnické podle nějakých hledisk, jež by si sám zvolil.

V daném případě žal. úřad zamítl odvolání obce proti udělení sporné koncese tím, že udělená koncese omezena byla výhradně na osoby římsko-katolického vyznání a v Praze dosud takového pohřebního ústavu není, dodávaje, že se zřetelem k tomu »není místní potřeba udělení této koncese na závalu«. Rozhodnutí to opírá se tudíž o předpoklad, že by městským pohřebním ústavem nebylo dostatečně o pohřbívání postaráno (§ 21 g), odst. 1.), nýbrž podle svého znění jest založeno na názoru, že otázka postačitelnosti obecního ústavu pohřebního přestává býti rozhodujícím momentem, jde-li o koncesi omezenou na zemřelé příslušníky určitého vyznání, v daném případě příslušníky vyznání římsko-katolického. Poněvadž však, jak bylo vyloženo, živn. řád nějakou výjimku ze zásady vytčené v § 21 g) nestanoví, tedy ani výjimku ve prospěch pohřebních ústavů omezujících se na příslušníky určité konfese, jest uvedený názor žal. úřadu v rozporu s platným právem a rozhodnutí na něm založené musilo býti zrušeno podle § 7 zák. o ss., aniž soud mohl přihlížeti k vývodům odvodního spisu poukazujícím k tomu, že městský pohřební ústav pražský skutečně potřebě nestačí, ježto nař. rozhodnutí na tomto důvodě založeno nebylo.

Č. 3414.

Honební právo (Slovensko): * Stanovila-li obec na Slovensku v dražebních podmínkách pro propachtování honitby, že dražitel se musí vykáhati nejen movitým, ale i nemovitým jměním, není nezákonné, odepřel-li župan ve smyslu § 3 zák. čl. XX : 1883 schválení smlouvy pachtovní proto, že dostatečnou záruku poskytuje i jmění movité.

(Nález ze dne 29. března 1924 č. 5128).